

ДО ПИТАННЯ ПРО ФОРМИ НЕДОБРОСОВІСНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ У СФЕРІ ПРОМИСЛОВОЇ ВЛАСНОСТІ*

Богдан Львов,

суддя Вищого господарського суду України

У статті аналізуються питання законодавчого регулювання форм недобросовісної конкуренції, у тому числі у сфері промислової власності. Визначаються підходи щодо легального закріплення поняття «недобросовісна конкуренція» в національному законодавстві України та країнах Європейського Союзу. Розглядаються положення міжнародних угод, Паризької конвенції, актів ВОІВ, європейських директив та регламентів, пов'язаних із визначенням видів недобросовісної конкуренції, її зв'язком із правами промислової власності. Підкреслюється правильність позиції щодо віднесення спорів, пов'язаних із захистом від недобросовісної конкуренції, до підвідомчості господарських судів.

Ключові слова: недобросовісна конкуренція, промислова власність, господарські суди.

Одним із найважливіших принципів забезпечення свободи підприємницької діяльності в Україні, закріплених Конституцією України, є державний захист конкуренції усіма способами та методами, дозволеними законодавством, а також недопущення зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірного обмеження конкуренції та недобросовісної конкуренції. При цьому механізм захисту від недобросовісної конкуренції складається з багатьох елементів, серед яких одне з провідних місць належить законодавству про захист від недобросовісної конкуренції. Таке законодавство напряму пов'язано із впливом держави на економічні процеси, притаманні будь-якій ринковій економіці, та відповідним правовим інструментарієм, що дозволяє захищати економічну конкуренцію на будь-яких ринках. Дане твердження є ціл-

ком правомірним і щодо сфери промислової власності, пов'язаної з різноманітними ринками товарів, робіт, послуг.

Зрозуміло, що питання недобросовісної конкуренції є предметом постійної уваги і науковців — представників різних галузей права (господарського, цивільного, адміністративного тощо), і органів державної влади (зокрема, Антимонопольного комітету України), й судових органів (господарських судів), тощо. Не меншу увагу цим питанням приділяє й міжнародна спільнота, у тому числі ВОІВ, Комісія ЄС та інші організації й органи. Оскільки якість законодавчого масиву та професіоналізм у його правозастосуванні впливає на зменшення порушень, пов'язаних із проявами недобросовісної конкуренції на економічних ринках, у тому числі тих, де обертаються об'єкти, що містять права інтелектуальної власно-

* Стаття друкується в авторській редакції

сті. Відповідно, розробка якісного нормативного інструментарію, засновано на теоретичному підґрунті, слугуватиме на користь підвищення якості правозастосування. Усе це й спонукає до подальших наукових пошуків.

В Україні легальне закріплення поняття «недобросовісна конкуренція» міститься у Законі України «Про захист від недобросовісної конкуренції» [1]. Відповідно до статті 1 Закону недобросовісною конкуренцією є будь-які дії у конкуренції, що суперечать торговим та іншим чесним звичаям у господарській діяльності.

Зазначимо, що далеко не в усіх країнах поняття недобросовісної конкуренції визнається таким, що потребує законодавчого закріплення. Наприклад, в Італії чи Франції ані законодавство, ані судова практика не містять єдиного визначення поняття недобросовісної конкуренції, в його власному розмінні. Разом із тим це жодною мірою не свідчить про відсутність цього поняття у цих країнах. Оскільки в їх нормативно-правовому масиві пропонуються відповідні прояви недобросовісних форм та методів конкурентної боротьби, що класифікуються за певними ознаками. Такі ознаки саме й дають можливості уповноваженим владним органам в адміністративному чи судовому порядку кваліфікувати певні дії суб'єктів підприємництва саме як недобросовісну конкуренцію. Наприклад, в Італії мова йде про дії, що ведуть до змішування між товарами та підприємствами конкурентів. У Франції говорять про незаконне використання чужої репутації. Із репутацією пов'язується й підхід, закріплений і німецькою доктриною недобросовісної конкуренції, відповідно до якої мова йде про незаконне використання чужої репутації і результатів чужої роботи.

Доцільність такої позиції європейських практик впливає з уніфікованих міжнародних підходів щодо розуміння недобросовісної конкуренції. Так, відповідно до статті 10bis Па-

ризької конвенції про охорону промислової власності (що була включена у 1900 році на Брюссельській дипломатичній конвенції з її перегляду) актом недобросовісної конкуренції було визнано будь-який акт конкуренції, що суперечить чесним звичаям у промислових і торговельних справах (2) [2].

Окремі аспекти захисту від недобросовісної конкуренції можна простежити й в Угоді про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності, Угоді СОТ, Угоді ЄС про асоціацію та партнерство та співробітництво тощо. Серед європейських актів доцільно згадати Директиву Європейського парламенту та Ради ЄС 2005/29/ЄС про недобросовісні комерційні практики щодо споживачів на внутрішньому ринку, Директиву 84/450/ЄЕС, яка стосується реклами, що вводить в оману підприємців, та порівняльної реклами тощо.

Також у рамках реформи права конкуренції ЄС було прийнято ряд регламентів ЄС, в яких питання недобросовісної конкуренції також підіймалися стосовно сфери інтелектуальної власності у частині реалізації статті 81(3) Договору про заснування Європейської Спільноти. Адже саме там мова йде про захист конкуренції з точки зору захисту інтересів споживачів та забезпечення ефективного розподілу ресурсів [3, с. 456]. В якості прикладів можна навести Регламент Комісії (ЄС) № 2790/1999 про застосування статті 81(3) Договору до категорій вертикальних угод та узгоджених дій (1999 р.), Регламент Комісії (ЄС) № 2659/2000 про застосування статті 81(3) Договору до категорій договорів з досліджень та розробок (2000 р.), Регламент Комісії (ЄС) № 772/2004 про застосування статті 81(3) Договору до категорій угод про передачу технологій.

На відміну від поняття «недобросовісна конкуренція», яке отримало легальне закріплення, що стосується форм недобросовісної конкуренції, тут

НЕДОБРОСОВІСНА КОНКУРЕНЦІЯ

ситуація інша. Оскільки законодавством не визначено поняття «форма недобросовісної конкуренції». Разом із тим у частині 2 статті 1 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» (далі — Закон) закріплено, що недобросовісною конкуренцією є дії у конкуренції, зокрема визначені главами 2–4 цього Закону. Аналіз даної норми та норм, що складають зміст статей зазначених глав, дозволяє стверджувати, що Закон фактично визнає форми недобросовісної конкуренції, хоча й не називає їх прямо як «форми».

Положення цих глав дозволяють говорити про певний класифікаційний підхід щодо розуміння форм недобросовісної конкуренції. Зокрема, у главі 2 увагу зосереджено на проявах недобросовісних практик суб'єктів господарювання, пов'язаних із неправомірним використанням ними ділової репутації інших господарюючих суб'єктів. До таких правопорушень законодавець відносить неправомірне використання позначень (стаття 4), товарів (стаття 5), інших суб'єктів господарювання без їхньої згоди, а також копіювання зовнішнього вигляду товарів інших виробників (стаття 6) та застосування неправомірних методів реклами (порівняльна реклама) під час рекламування власних товарів, робіт і послуг (стаття 7). Тобто, у даному разі мова йде про зв'язок недобросовісних дій із діловою репутацією суб'єкта господарювання. Оскільки об'єднуючою ознакою зазначених правопорушень є те, що згадані вище дії передбачають умисне протизаконне використання носіїв ділової репутації інформації, що характеризує належний рівень професійних здібностей та управлінського досвіду конкурента, зокрема, на свою користь із метою отримання переваг у конкуренції. Саме це дає підстав фахівцям говорити, що неправомірні дії, пов'язані з неправомірним використанням ділової репутації інших суб'єктів господарювання, вирізняють-

ся насамперед об'єктом посягання та об'єктивною стороною [4, с. 39].

У свою чергу глава 3 Закону призначена окремим антиконкурентним правопорушенням у сфері господарювання, що вчиняються з метою створення об'єктивних перешкод іншим суб'єктам господарювання та спрямовані на досягнення над ними неправомірних переваг на ринку товарів, робіт, послуг. До таких правопорушень відносяться дискредитація (стаття 8), схилення до бойкоту суб'єкта господарювання (стаття 10), схилення постачальника до дискримінації покупця (замовника) (стаття 11), підкуп працівника, посадової особи постачальника (стаття 13) чи працівника, посадової особи покупця (замовника) (стаття 14), досягнення неправомірних переваг у конкуренції (стаття 15) та поширення інформації, що вводить в оману (стаття 15-1). На погляд Андрощука Г.О., Шкляра С.В. та інших, головною особливістю, що вирізняє дані правопорушення від інших правопорушень у сфері економічної конкуренції, є їхній юридичний склад [4, с. 89]. Оскільки такі правопорушення посягають на стабільне і сприятливе конкурентне середовище та виражаються в умисному чи необережному створенні перешкод суб'єктам господарювання у процесі конкуренції та досягненні неправомірних переваг на певному ринку.

Що стосується глави 4 Закону, то вона уся присвячена питанням стосовно неправомірного збирання, розголошення та використання комерційної таємниці.

Отже, якщо аналізувати наведені вище положення щодо змісту порушень, що допускаються у сфері недобросовісної конкуренції, можна говорити про те, що значна їх кількість може стосуватися сфери інтелектуальної власності — а саме промислової власності. На користь цього твердження слугує й практика діяльності Антимонопольного комітету України, і

досвід господарських судів, у тому числі Вищого господарського суду України. Не меншу цікавість представляє й міжнародна практика захисту прав промислової власності від недобросовісної конкуренції.

Водночас окремим питанням, яке вимагає дослідження, є визначення загальних підходів, розроблених правовою теорією та теорією інтелектуальної власності стосовно форм та видів недобросовісної конкуренції. Оскільки у науці немає єдиних підходів щодо розмежування таких понять як форма, метод, вид дій недобросовісної конкуренції тощо.

Якщо говорити про класифікації форм та методів недобросовісних конкурентних дій, то у фаховій літературі із цього напрямку немає єдності у поглядах. Проведений аналіз дисертаційних досліджень, виконаних в Україні та країнах СНД, також дозволяє говорити про відсутність однамітного розуміння форм недобросовісної конкуренції, дій, що ним відповідають, та відповідних класифікацій.

Наприклад, Серьогін Д.І. в якості таких дій називає недобросовісні дії в інформаційній сфері та недобросовісні дії в товарному обігу [5, с. 104]. У свою чергу Кондратовська С.М. виокремлює три основні групи: 1) дії, що стосуються інформації про конкурента і його продукцію; 2) дії, що пов'язані з продажем, обміном або іншим введенням в обіг товару з незаконним використанням результатів інтелектуальної діяльності та прирівняних до них засобів індивідуалізації; 3) дії, що пов'язані з дезорганізацією виробничого процесу конкурента [6, с. 60].

Стосовно останньої класифікації, то певною мірою дискусійним є запропоноване розмежування понять «результати інтелектуальної діяльності» та «прирівняні до них засоби індивідуалізації». Оскільки у теорії права інтелектуальної власності немає узгодженості стосовно того, чи слід об'єкти індивідуалізації відносити до

результатів інтелектуальної, творчої діяльності. І здебільшого переважає позиція щодо включення засобів індивідуалізації до результатів інтелектуальної діяльності. Хоча вона й не є безспірною, враховуючи характер засобів індивідуалізації (особливо, географічних зазначень).

Зокрема, відповідно до статті 2 Конвенції, якою засновувалася ВОІВ [7], інтелектуальна власність включає права, що належать до:

- літературних, художніх і наукових творів;
- виконавської діяльності артистів, звукозапису, радіо- і телевізійних передач;
- винаходів у всіх галузях людської діяльності;
- промислових зразків;
- торговельних марок, фірмових найменувань і комерційних позначень;
- захисту від недобросовісної конкуренції, а також усі інші права, які мають відношення до інтелектуальної діяльності у промисловій, науковій, літературній та художній галузях.

Такий же підхід було закріплено у подальшому й у національному законодавстві, присвяченому інтелектуальній власності. Зокрема, комерційні (фірмові) найменування, торговельні марки (знаки для товарів і послуг), географічні зазначення (які й відносяться у цілому до засобів індивідуалізації), було включено до переліку об'єктів права інтелектуальної власності відповідно до частини 1 статті 420 Цивільного кодексу України. У ряді класифікацій засоби індивідуалізації називаються об'єктами права інтелектуальної власності, які є позначеннями [8, с. 39].

Аналізуючи підходи вітчизняних науковців до класифікацій недобросовісної конкуренції, можна виокремити роботи Безуха О.В., Джуринського О.О., Харченка П.Г. та багатьох інших. Так, Джуринський О.О. пропо-

НЕДОБРОСОВІСНА КОНКУРЕНЦІЯ

нує підходити до класифікації актів недобросовісної конкуренції залежно від статусу потерпілого суб'єкта; легітимації (нормативного закріплення) антиконкурентних актів; за об'єктом правопорушення; у залежності від порушення законодавства у сфері інтелектуальної власності; у залежності від порушення інформаційного законодавства [9, с. 66]. Даний підхід являє собою, фактично, різні класифікації, об'єднані у певному напрямі. І такі класифікації, на наш погляд, не є відображенням форм недобросовісної конкуренції у чистому вигляді.

У свою чергу Харченко П.Г. говорить про дві основні форми неправомірного використання доброї репутації суб'єкта господарювання або чужого товару, які підлягають забороні з боку органів Антимонопольного комітету України: експлуатація через «введення в оману» та використання через «зрощування». У першому випадку у населення створюється помилкове враження про те, що певний товар вироблено суб'єктом господарювання, яке асоціюється з особливим стандартом якості, або ж через подібність двох товарів постає небезпека їх змішування. У другому випадку використовується позитивна репутація чужого товару для просування власного [10, с. 78].

Стосовно даної класифікації, то доцільно зауважити, що в юридичній літературі немає єдності й стосовно розуміння ділової репутації. Наприклад, Безух О.В. визначає поняття ділової репутації суб'єкта господарювання, неправомірне використання якої створює акт недобросовісної конкуренції, як суспільно-позитивну оцінку з боку партнерів та споживачів сукупності специфічних якостей господарюючого суб'єкта та його продуктів, яка надає переваги в конкуренції та додаткові прибутки без збільшення обсягу активних операцій [11, с. 15]. У свою чергу не лише на позитивні якості, але й негативно звертає увагу Галянич М.К., який розуміє під діловою

репутацією оцінку якостей або певну асоціацію, що є уявленням, яке склалося не тільки про позитивні якості, але і про недоліки особи у сфері ділового обороту, в т.ч. у сфері підприємництва [12, с. 48]. Інший підхід спостерігається у Коваль І.Ф. Адже автор відносить до поняття ділової репутації суб'єкта господарювання засновану на інформації про якість товарів, що їм виробляється (виконаних робіт, наданих послуг), дотримання законодавства, договірних, інших господарських зобов'язань, правил ділової етики, оцінку суб'єкта господарювання споживачами (покупцями), діловими партнерами, органами державної влади, громадськими організаціями, засобами масової інформації [13, с. 23]. Зауважимо, що наведені вище визначення є далеко не єдиними, що використовуються у науковому юридичному середовищі та можуть використовуватися у процесі розв'язання спорів, що виникають із недобросовісної конкуренції. Крім того, поняття ділової репутації (рівно як і інших категорій, що з'являються у сфері недобросовісної конкуренції) нерідко містяться у законодавчих актах. Правда, здебільшого такі акти не можуть розглядатися як такі, що відносяться до сфери інтелектуальної (промислової) власності.

Повертаючись до поняття форм недобросовісної конкуренції, відзначимо, що у міжнародній практиці також існують різні підходи щодо розуміння цього поняття. Зокрема, у коментарі до Типового закону для країн, що розвиваються, про товарні знаки, найменування фірм і недобросовісну конкуренцію [14] наводяться наступні 12 видів діяльності, що відносяться до недобросовісної конкуренції:

- (1) підкуп покупців конкурента з метою залучення їх на свою сторону як покупців;
- (2) промисловий шпідіаж або підкуп службовців конкурента з метою розвідування ділової або комерційної таємниці;

- (3) використання або розкриття без дозволу зведеного технічного наука конкурента;
- (4) підштовхування службовців конкурента до порушення договорів про найм або за залишення роботи у конкурента;
- (5) погрозу на адресу конкурентів подати позов за порушення патенту або товарного знака, якщо така погроза здійснюється недобросовісно і з метою скорочення товарного обігу конкурента і перешкоди конкуренті;
- (6) бойкотування торгівлі для перешкоди конкуренті або її попередження;
- (7) демпінг, тобто продаж нижче собівартості, з метою перешкодити конкуренті або якщо демпінг веде саме до цього наслідку;
- (8) створення враження, що пропонуються незвичайно сприятливі умови купівлі, якщо це не відповідає дійсності;
- (9) рабське копіювання товарів, послуг, реклами та інших характеристик комерційної діяльності конкурента;
- (10) заохочення конкурента до невиконання контракту або використання такого в своїх цілях;
- (11) реклама, що містить порівняння з товарами або послугами конкурента;
- (12) порушення положень закону, що не мають прямого відношення до конкуренті, з метою одержання шляхом такого порушення недобросовісної переваги над іншими конкурентами.

Як видно із наведеного переліку, що має безпосереднє відношення до сфери інтелектуальної власності, мова йде про види діяльності. Зазначений перелік також не можна назвати класифікацією дій чи форм недобросовісної конкуренції.

Водночас при розгляді справ, пов'язаних із захистом від недобросовісної конкуренції, використання пози-

цій ВОІВ із цього напрямку є корисним. Наприклад, ВОІВ підкреслює, що у деяких випадках недобросовісної конкуренції прослідковується зв'язок між охороною прав промислової власності та охороною проти недобросовісної конкуренції. Адже у багатьох країнах недозволене використання товарного знака, який не був зареєстрований, вважається протиправним на підставі загальних принципів у сфері охорони проти недобросовісної конкуренції (в ряді країн таке недобросовісне використання відоме як «підміна одного товару іншим»). Можна знайти ще один подібний приклад у галузі винахідницької діяльності: якщо винаходи не розкриваються і не розглядаються комерційною таємницею, недозволене здійснення третіми особами певних дій щодо такої комерційної таємниці може трактуватися як протиправне. Більш того, здійснюючи певні дії щодо винаходу, який не було обнародовано і не запатентовано або відносно якого строк патенту минув, в ряді особливих випадків також може бути протиправним (як, наприклад, «рабська імітація») [16, с. 25]. Використання зазначених прикладів у процесі дослідження та оцінки доказів по спрах, пов'язаних із недобросовісною конкуренцією у сфері промислової власності, сприяє розв'язанню таких спорів уповноваженими органами влади. Провідне місце у цьому напрямі поруч із Антимонопольним комітетом в Україні посідають господарські суди.

На необхідність господарським судам при розгляді справ зі спорів, пов'язаних із захистом господарюючих суб'єктів (підприємців) і споживачів від недобросовісної конкуренції і одночасно — із захистом прав інтелектуальної власності (з огляду на вимоги статті 3 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції») керуватися Законом України «Про захист економічної конкуренції», міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верхов-

НЕДОБРОСОВІСНА КОНКУРЕНЦІЯ

ною Радою України, приписами Паризької конвенції про охорону промислової власності від 20.03.1883 (дата набуття чинності для України — 25.12.91), зазначено у Постанові Пленуму Вищого господарського суду України від 26 грудня 2011 р. № 15 «Про деякі питання практики застосування конкурентного законодавства» (зі змінами) [17].

Даною постановою черговий раз обґрунтовується доцільність віднесення спорів, пов'язаних із захистом від недобросовісної конкуренції, до підвідомчості господарських судів. Адже правовідносини, пов'язані з обмеженням монополізму та захистом суб'єктів господарювання від недобросовісної конкуренції, є предметом регулювання господарського законодавства, у тому числі й Господарського кодексу України, і відтак — господарськими, а тому справи, що виникають з відповідних правовідносин, згідно з частиною третьою статті 21 Закону України «Про судоустрій і статус судів» розглядаються господарськими судами. До того ж відповідно до частини першої статті 60 Закону України «Про захист економічної конкуренції» заявник, відповідач, третя особа мають право оскаржити рішення органів Антимонопольного комітету України повністю або частково до господарського суду. З огляду на зміст наведеної норми, статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України, згідно з якою юрисдикція адміністра-

тивних судів поширюється на всі публічно-правові спори, крім спорів, для яких законом встановлений інший порядок судового вирішення, справи зі спорів про оскарження рішень (розпоряджень) органів Антимонопольного комітету України підвідомчі господарським судам і підлягають розглядові за правилами Господарського процесуального кодексу України.

Загалом же аналіз форм недобросовісної конкуренції, що фактично містяться у чинному законодавстві України про недобросовісну конкуренцію та міжнародних актах, дозволяє говорити про додаткові фактори, які слугують на обґрунтування необхідності віднесення спорів, пов'язаних із захистом від недобросовісної конкуренції, до підвідомчості господарських судів. На користь цього слугує й багаторічна практика узагальнень порядку розгляду господарськими судами спорів у сфері як недобросовісної конкуренції, так і прав інтелектуальної, у тому числі промислової власності, що проводиться Вищим господарським судом України. Напрацювання подальшого досвіду узагальнення практики розв'язання таких спорів сприятиме підвищенню рівня захисту прав суб'єктів промислової власності при допущенні щодо них заходів недобросовісної конкуренції. ♦

Список використаних джерел

1. Закон України «Про захист від недобросовісної конкуренції» від 7 червня 1996 р. № 236/96-ВР — [Електронний ресурс] — Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/go/236/96-вр.
2. Паризька конвенція про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року (переглянута у Брюсселі 14 грудня 1900 р., у Вашингтоні 2 червня 1911 р., у Гаазі 6 листопада 1925 р., у Лондоні 2 червня 1934 р., у Лісабоні 31 жовтня 1958 р., у Стокгольмі 14 липня 1967 р., змінена 2 жовтня 1979 р.) [Електронний ресурс] — Режим доступу : http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_123.

3. *Право інтелектуальної власності Європейського Союзу та законодавство України / за ред. Ю. М. Капіци ; кол. авторів : Ю. М. Капіца, С. К. Ступак, В. П. Воробійов та ін. — К. : Вид. Дім «Слово», 2006. — 1104 с.*
4. *Науково-практичний коментар до Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції». Науково-практичне видання / Г. О. Андрошук, Т. Б. Бондарев, Н. А. Іваницька, С. В. Шкляр. — К. : ВД «Юридична газета», 2013 р. — 176 с.*
5. *Серегин Д. И. Недобросовестная конкуренция как правовая категория : Дис... канд.юрид.наук / Д. И. Серегин. — М., 2002. — 212 с.*
6. *Кондратовская С. Н. Правовые проблемы пресечения недобросовестной конкуренции на товарных рынках : Дис.. канд.юрид наук. / С. Н. Кондратовская. — С-Пб., 2005. — 209 с.*
7. *Конвенція, що заснувала Всесвітню організацію інтелектуальної власності, підписана у Стокгольмі 14 липня 1967 року та змінена 2 жовтня 1979 року — [Електронний ресурс] — Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_169*
8. *Право інтелектуальної власності: Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України / За заг. ред. М. В. Паладія, Н. М. Мироненко, В. О. Жарова. — К. : Парламентське вид-во, 2006. — 432 с.*
9. *Джуринський О. О. Захист від недобросовісної конкуренції (цивільно-правовий аспект) : Дис...канд..юрид.наук : 12.00.03 / О. О. Джуринський. — К., 2010. — 207 с.*
10. *Харченко П. Г. Адміністративно-правові заходи забезпечення захисту від недобросовісної конкуренції в діяльності органів Антимонопольного комітету України : Дис... канд.юрид.наук : 12.00.07 / П. Г. Харченко. — Одеса, 2004. — 227 с.*
11. *Безух О. В. Захист від недобросовісної конкуренції у сфері промислової власності: Автореферат дис... канд.юрид.наук / О. В. Безух. — Донецьк, 2001. — 19 с.*
12. *Галянич М. Правові питання захисту ділової репутації / М. Галянич // Інтелектуальна власність. — 2000. — № 1. — С. 46–50.*
13. *Коваль И. Ф. Право на деловую репутацию субъекта хозяйствования и его внесудбная защита от незаконного использования: Дис...канд.юрид.наук : 12.00.04 / И. Ф. Коваль. — Донецьк, 2005. — 205 с.*
14. *Типовий закон для країн, що розвиваються, про товарні знаки, найменування фірм і недобросовісну конкуренцію. — VIPRI : WIPO, Pub. No. 725(E) (1994).*
15. *Основи інтелектуальної власності. — К. : Юр.вид-во «Ін Юре», 1999. — 578 с.*
16. *Постанова Пленуму Вищого господарського суду України від 26 грудня 2011 р. № 15 «Про деякі питання практики застосування конкурентного законодавства» (зі змінами) (із змінами, внесеними згідно з Постановами ВГСУ № 3 від 23.03.2012 р., № 10 від 17.10.2012 р., № 13 від 17.12.2013 р.) — [Електронний ресурс] — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0015600-11>.*

Надійшла до редакції 24.03.2014 року

НЕДОБРОСОВІСНА КОНКУРЕНЦІЯ

Львов Б. К вопросу о формах недобросовестной конкуренции в сфере промышленной собственности. В статье анализируются вопросы законодательного регулирования форм недобросовестной конкуренции, в том числе в сфере промышленной собственности. Определяются подходы к легальному закреплению понятия «недобросовестная конкуренция» в национальном законодательстве Украины и странах Европейского Союза. Рассматриваются положения международных соглашений, Парижской конвенции, акты ВОИС, европейских директив и регламентов, связанных с определением видов недобросовестной конкуренции, ее связью с правами промышленной собственности. Подчеркивается правильность позиции отнесения споров, связанных с защитой от недобросовестной конкуренции, к подсудности хозяйственных судов.

Ключевые слова: недобросовестная конкуренция, промышленная собственность, хозяйственные суды.

Lvov B. On the form of unfair competition in the field of industrial property. This article analyzes the issue of legal regulation forms of unfair competition, including those that are in the field of industrial property. It is monitored communications business reputation of the entity and its misuse, which creates an act of unfair competition. The author considers the articles of the Law of Ukraine «On Protection Against Unfair Competition» relating to violations of Industrial Property. The approaches to fixing the legal concept of «unfair competition» in the domestic law and law of European Union are identified. The article considers the provisions of international agreements, the Paris Convention, WIPO regulations, European Directives and Regulations relating to the types of unfair competition, its association with industrial property rights. The accuracy position to classify disputes relating to the protection against unfair competition, to the jurisdiction of commercial courts is emphasized.

Keywords: unfair competition, industrial property, commercial courts.